

Bestsellerová autorka *The New York Times*

JANE PORTER

Andi a Wolf.
Kráska a zvíře.

RANDE
S DIVOČHEM

Pět let po ztrátě manžela Andi McDermottová konečně začíná znovu žít naplno. Když vpředvečer vánočních svátků její nevlastní syn zruší návštěvu, Andi se nehodlá utápět ve smutku a impulzivně odjede na chatu do hor, kam kdysi ráda jezdívala, ale kam už dlouho nezavítala. Nejspíš i kvůli sporům mezi jejím manželem a jejich nejbližším sousedem Wolfem Endersem.

Wolf je armádní veterán, nevrlý a děsivý, který tu žije celoročně. Andi se s ním nechtěně setká hned po svém příjezdu, když si omylem uřízne stromek na jeho pozemku. Jenže tentokrát je od první chvíle něco jinak. Wolf možná budí respekt, ale k Andi je opravdu vstřícný. A co je hlavní, je pro ni až nebezpečně přitažlivý.

Když Andi zůstane kvůli nečekaně silné sněhové bouři uvězněná na chatě bez elektřiny a tepla, Wolf je její jedinou záchranou. Co se stane, když spolu tihle dva na pohled tak nesourodí lidé uvážnou na konci světa a jiskrami to mezi nimi jen srší?

*„Jane Porter rozumí vášni zralé lásky...
Chytré, uspokojivé čtení.“*

– Robyn Carr

*„Jane Porter píše s opravdovou vřelostí a tichým
kouzlem o každodenních věcech v životě všech žen.“*

– Chicago Tribune

RANDE
S DIVOCHEM

JANE PORTER

RANDE
S DIVOCHEM

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © 2022 by Jane Porter

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover photo © Getty Images

Translation © Zdenka Lišková, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-867-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-866-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-299-8 (print)

*Pro Williama Huntera Gurneye Jr.,
otce mého divocha.
Miluju tě.*

Kapitola 1

DO KUCHYŇSKÉHO OKNA PLESKAL DÉŠŤ, ALE UVNITŘ DOMU voněl pečený krocan a svažené víno. Andi McDermottová nakoukla do druhé trouby, kde se ohřívala nádivka, brambory a různé přílohy. Bylo dvaadvacátého prosince a Andi slavila Vánoce předčasně, protože pozvala svého nevlastního syna Lukea a jeho snoubenku na večeři. Celé dny kuchtila, zdobila dům, a dokonce ustrojila velký stromek – první od smrti svého manžela Kevina před pěti lety.

Byly to první Vánoce od Kevinovy smrti, kdy se jí chtělo něco slavit. Možná jí dodalo dobrou náladu všechno to vaření a pečení. Nebo se možná konečně smířila s tím, že Vánoce budou jiné, a tudíž je nemůže srovnávat s těmi, jaké byly, když Kevin žil.

Ale bude hezké vidět Lukea, mít ho pro sebe. Její nevlastní syn byl zaneprázdněný lékař žijící ve Virginii, v McLeanu na předměstí Washingtonu. Když přijel na skok do jižní Kalifornie, chtělo ho vidět tolik lidí, že ji jen těžko vtěsňoval do nabitého programu. Ale letos Luke s Kelsey její vánoční pozvání přijali a měli každou chvíli dorazit.

Andi odvrátila pohled od deštěm skrápěného okna k malé televizi. Místní večerní zprávy končily uklidňující reportáží, která se odehrávala v Santově vesničce u jezera Arrowhead. Na horách sněžilo, krásná reportérka od sebe neustále odháněla nadýchané vločky a se smíchem se ptala pana a paní Clausových, jestli jim sníh nebude bránit v rozvozu dárků. Santa Claus se bodře zasmál a řekl, že sobi jsou zkušení a jako vždy je povede Rudolf. Kamera přešla po romanticky zasněžené vesnici, reportérka na závěr připomněla, že Santova vesnice bude na Štědrý den otevřena do pěti hodin, a všechny pozvala, aby si přijeli užít živý program, potěšili se u plánované světelné show a samozřejmě na vlastní oči spatřili samotného Santa Clause.

Andi si vzpomněla na rok, kdy s Kevinem vzali do Santovy vesničky Lukea. Nebyl to zrovna úspěšný výlet. Kalifornii právě sužovalo období sucha, nenapadl žádný sníh a borovice působily vyprahle. Park tehdy ještě nebyl zrekonstruovaný a devítiletý Luke, který z něj nebyl bůhvíjak nadšený, oznámil dětem ve frontě, že Santa není skutečný a že to vědí i mimina.

Andi se usmála, když si vybavila zděšené pohledy ostatních rodičů. Luke nikdy nebyl jako jiné děti. Už od školky věděl, že chce být lékařem, a taky se jím stal.

Když smetla drošky z kuchyňské linky a vypnula dvojitou troubu, zamyslela se Andi nad tím, kdy byla na chatě v Blue Jay naposledy. Už to bude pár let, přinejmenším dva nebo tři roky, a tehdy tam jela jenom proto, že ji její děsivý soused Wolf Enders upozornil na pád jedné z velkých borovic Lambertových na jejím pozemku. Padlý strom sice minul chatu, ale rozdrtil starou kůlnu a zablokoval příjezdovou cestu.

Kvůli práci tam bohužel nemohla vyrazit okamžitě, ale hned v sobotu ráno najala na odstranění stromu specializovanou firmu a zaplatila jim majlant, aby objemný kmen rozřezali a jeho mohutné kusy odvezli. Čekala, že se tam každou chvíli objeví Wolf Enders a jeho obrovský německý ovčák, ale naštěstí se tak nestalo. A tak se jí poda-

řilo utéct zpět do San Juan Capistrana bez nepříjemné konfrontace. Popravdě, ona sama se s Wolfem nikdy nepohádala, ale Kevin ano, a když posléze Wolfa zažaloval pro urážku na cti, protože byl přesvědčený, že ho Wolf pomlouvá v jejich horské komunitě, nevraživost mezi oběma muži učinila výlety na chatu nesnesitelnými.

Andi si připadala jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Štvalo ji, že je Kevin posedlý jejich „buranským sousedem“, a nesnášela ten nepříjemný pocit, kdykoli do ní Wolf Enders zabodl svůj pronikavý pohled. Jako by před ním stála nahá a to se jí nelíbilo. Nikdy by o něm neřekla, že je buran – to by ostatně neřekla o nikom –, ale rozhodně se pohybovali v jiných společenských kruzích.

Večerní zprávy skončily. Andi se podívala na hodinky. Půl sedmé.

Luke říkal, že by s Kelsey měli dorazit někdy mezi půl šestou a šestou – podle hustoty provozu. Jeli z Newport Beach, kde bydlí Lukeova matka a jeho prarodiče, a doprava mohla být všelijaká, zvláště v tomhle ročním období. Vytrvalý déšť to jenom zhoršoval.

Andi se krátce nadechla, protože byla nervózní a rozrušená. Dům vypadal nádherně. Salát i brusinky nakládané v brandy už stály na stole. Lahve červeného i bílého vína byly otevřené pro případ, že by Luke a Kelsey nechtěli pít svařák.

Andi ztlumila televizi a odešla do obývacího pokoje načechrat polštáře na pohovce. Na stromečku zářila světlýka a třpytivé ozdoby. Na kamenné římse krbu se třepotaly plameny svíček a uvnitř tiše praskal oheň. Už zapomněla, jak krásně dům vypadá, když se vyzdobí na svátky.

V kuchyni pootočila stojan na dorty na mramorové desce ostrůvku a pak si uhladila tmavě zelený svetr s korálky přes boky. Zdál se jí příliš upnutý a měla podezření, že jí dělá na břicho pneumatiku, ale korálkový svetr byl jedním z posledních dáreků od Kevina a ona neměla před jeho smrtí příležitost si ho obléknout, takže si ho vzala dnes večer. Tento večer byl oslavou. Přijede Luke a zase budou rodina a na tom,

že má pět nebo deset kilo navíc, vůbec nezáleží. Ani kdyby těch kil bylo víc. Její váha není důležitá.

Důležitá je rodina.

Vánoce.

Zázraky.

Najednou jí zazvonil telefon. Volal Luke. Honem to zvedla. „Ahoj,“ vydechla radostně a opřela se o ostrůvek. „Kde jste? Uvázli jste v zácpě?“

„Pořád jsme u mámy.“ Lukeův hluboký hlas se tak moc podobal Kevinovu, až ji to zabořilo. „Nějak jsme se zapovídali a úplně zapomněli, kolik je hodin.“

Odhrnula si uvolněný pramínek vlasů z horké tváře. „To nevádí. Všechno mám v troubě. Jenom mi zavolej, až budete pár minut od domu, a já vám to nandám předem, takže si budeme moct hned –“

„Něco nám do toho vlezlo,“ přerušil ji. „Asi to nestihneme. Promiň, vím, že ti to říkám na poslední chvíli.“

Andi polila vlna zklamání. Chvíli ani nemohla mluvit. „Není Kelsey nemocná, že ne?“ ujišťovala se a byla vděčná, že se jí netřese hlas.

„Ne, Kelsey je v pořádku. Všichni jsme v pořádku. Máma nám dala jako překvapení lístky do Segerstromu na dnešní sváteční varhanní koncert. Zapomněla, že k tobě máme jít na večeři, a Kelsey je navíc varhannice. Hrála celou dobu, co chodila do školy. Hudební výchovu pak měla jako vedlejší obor na univerzitě Johna Hopkinse, a navíc...“ odmlčel se, zlomek vteřiny počkal a pak dodal: „Nevadí ti to, že ne?“

Andi nutkavě zamrkala. Hrdlo se jí stáhlo smutkem. Ovšem že jí to vadilo. Ach, jak moc jí to vadilo.

Ale nikdy by mu to neřekla. Byla jeho nevlastní máma, macecha. Nemohla si dovolit udělat chybný krok.

Luke se snažil vyplnit nastalé ticho. „Nesnáším, když musím řešit věci na poslední chvíli. Je těžké vyhovět všem...“

Nehodlala se rozplakat. Nebude dělat scény. „Já to chápu.“

„Kelsey tě vážně chce poznat.“

„Tak se zastavte zítra.“ Podívala se na dvě trouby napěchované krocánem a zapékanými pokrmy. „Zbyde mi spousta jídla.“

„Možná. To by asi šlo,“ řekl.

Andi píchlo u srdce. Lukeovo „možná“ nikdy nebylo příslibem.

Luke si odkašlal. „Každopádně se uvidíme, až sem budeme mít cestu příště. Slibuju. S Kelsey se určitě seznámíš před svatbou. Možná v únoru na její rozlučce se svobodou?“

Andi znovu uslyšela to možná. Možná znamenalo nada. Nic. Nezáviděla tu směšnou bolest, která ji páčila na hrudi. Vždycky byla macechou, nikdy ne matkou, nikdy ne maminkou, nebyla chtěná, natož milovaná, alespoň ne jím. „Možná,“ zopakovala a setřela si slzu z řas dřív, než stihla ukápnout. „Pozdravuj u vás doma.“

„Vyřídím. Veselé Vánoce, Andi.“

„Veselé Vánoce, Lukeu.“

Andi zavěsila, položila telefon na ostrůvek a opřela se rukou o jeho chladný kamenný povrch. V krku ji páčilo a na hrudi svíralo. *Nepřemýšlej, nepřipouštěj si to, nepoddávej se emocím. Takové věci se stávají. Život jde dál. Přizpůsob se. V tom jsi dobrá.*

Jenže ji tolik bolelo u srdce a ona si přála být kdekoli jinde než tady, v tomhle velkém prázdném domě s velkým vánočním stromem, který nikdo kromě ní nevidí.

Takhle Vánoce vypadat neměly.

Takhle už svátky trávit nechtěla.

Ten dům byl pro ni příliš velký. Ovdověla příliš mladá. Vzpomínky byly příliš tíživé. Kevin jí chyběl a ona věděla, že se nevrátí. Dokonce začala znovu randit, ale pokud k sobě měla být zcela upřímná, byla to bída.

Její přátelé ji sice zvali na Vánoce k sobě, ale být návštěvou na Den díkůvzdání bylo něco jiného než být návštěvou na Vánoce. Vánoce

jsou o rodině, o intimitě. Není to večírek jako Halloween nebo Silvestr. Vánoční svátky jsou tiché, osobní, *posvátné*.

Andi se s bolestí v srdci otočila a pohlédla na třívrstvý vánoční bílý dort na světle růžovém dortovém stojanu, rodinném klenotu, který se v rodině McDermottových dědil. Bílý vánoční dort s třpytivým cukrovým posypem na miniaturním lese jedlých borovic vypadal jako dekorace ze Santovy vesničky. Byl to starý recept z časopisu *Southern Living*, podle kterého vyráběla stejný dort už její máma, když Andi vyrůstala. A když ho Andi upekla poprvé jako novomanželka, Kevin ji požádal, aby ten samý dělala na Vánoce pokaždé, a ona mu vyhověla. Třívrstvý dort byl dílem lásky a ona teď litovala odpoledne stráveného výrobou všech jemných cukrářských ozdob.

Proč si s tím dala tolik práce? Proč se nepoučila? Proč ten dort prostě nekoupila? Proč si myslela, že se Luke ukáže?

Luke ji toleroval, ale nikdy ji nemiloval.

Byl jediné dítě, které kdy měla, a ona se tolik snažila – ne proto, že musela, ale protože chtěla. A teď jí bylo sedmapadesát, skoro osmapadesát, a byla bez dětí, bez manžela a trávila další Vánoce sama.

Už to nedokáže. Ne tady. Ne takhle.

Ale ten dort nepekla zbytečně. Zahнала slzy, sáhla do šuplíku pro nůž, ukrojila z dortu velký kus a pořádně si ukousla. Na rtech jí ulpěl tvarohový krém. Sousto jí zvlhlo v ústech, protože se při žvýkání hloupě rozplakala. Znovu si ukousla a pak ještě jednou.

Dort byl dokonalý.

Dům vypadal dokonale.

Večeře by byla dokonalá.

Slzy jí tekly proudem. Andi odložila zbytek ukrojené porce, utrhla si jeden díl papírové utěrky, oťřela si ústa, osušila oči a vysmrkala se. Tohle nedopustí. Nesmí se zhroutit jenom proto, že se na ni Luke vykašlal.

Musí ty svátky přehodnotit, vymyslet nový plán, který nebude vyžadovat, aby se sama potloukala po obrovském domě.

Možná by měla zajet k jezeru Arrowhead, zabydlet se na chatě a prožít Vánoce tam. Se spoustou čerstvého sněhu by si vychutnala bílé Vánoce. Vždycky tu chatu milovala. Až tam dorazí, bude to kouzelné.

Samozřejmě jí přišel na mysl Wolf Enders, ale ten tam možná nebude. A i kdyby, tak co? Nenechá se jím zastrašit. Už byla unavená z toho, jak se po ní pořád někdo vozí. Unavená z toho, že se musí přizpůsobovat všem ostatním.

Hodlala si vytvořit nové vzpomínky. Začít nové tradice. Brzy ráno prostě odjede k jezeru Arrowhead a prožije kouzelné Vánoce úplně sama.

TEN VZDÁLENÝ RYTMICKÝ ZVUK NEUSTÁVAL. TUPÉ DUNĚNÍ pravidelných úderů Wolfa dráždilo a rušilo ho v soustředění.

Wolf odložil rýsovací tužku a zaposlouchal se. Nastala pauza, po níž se dunění ozvalo znovu. Někdo něco sekal, a to velmi blízko.

Jenže v jeho blízkosti neměl nikdo co pohledávat. Bydlel vysoko v horách v uzavřené komunitě. Byl jedním z mála lidí, kteří tu pobývali celoročně. Wolf vlastnil malý dům v San Juan Capistranu v historické čtvrti Los Rios, ale pronajímal ho prostřednictvím platformy Vrbo. Díky blízkosti misie, oceánu a Disneylandu byl domek většinu času rezervovaný, což Wolfovi zajišťovalo stálý příjem.

Když před deseti lety koupil tuhle chatu, byla to barabizna, která byla na trhu už přes rok, a její cena i stav odrazovaly ostatní zájemce. Ale Wolf se odradit nenechal a učinil nízkou nabídku, protože si dobře uvědomoval, kolik práce ho čeká. Ale na tu byl připravený, jelikož právě odešel do důchodu po kariéře u námořní péchoty a měl volný čas a palčivou potřebu něčím se zaměstnat.

Majitel Wolfovu nabídku odmítl, ale když do pěti měsíců nepřišla žádná další, oslovil Wolfova realitního makléře a označil mu, že je otevřený férové nabídce. Wolf učinil novou, ještě nižší, než byla ta

původní. Majitel kontroval. Wolf lehce přisadil a tehdy byla jeho nabídka neochotně přijata. Když přišel odborný posudek na stav domu, banka odmítla schválit úvěr na rekonstrukci. Podle statika měla být chata z roku 1927 stržena kvůli napadení termity a hnilobě dřeva. Zbourat, vyklidit pozemek a postavit jinou, doporučil. Jenže Wolfovi se líbily staré stěny ze silných kulatin, klenutý trámový strop i prošlapaná podlaha z tvrdého dřeva, a navíc se mu podařilo získat půjčku pro veterány, která mu umožnila dům koupit a provést práce svépomocí. Během následujících tří let opravil základy, vyměnil poškozené trámy, položil novou střechu, zrenovoval původní okna, nainstaloval nový kotel a ohřívač vody a nově vyspároval stěny. Jeho roubenka sice byla zvenku poněkud rustikální, ale uvnitř pohodlná. Stala se jeho útočištěm a s Jaxem, který mu v ní dělal společnost, se málokdy cítil sám.

Zvuk sekání ustal, ale tou dobou už vzbudil Wolfovu zvědavost. Zvedl se od stolu a vyšel ven. Jax ho následoval, jako vždy stál po jeho boku. Wolf měl jen dvoje sousedy – McDermottovy a Olsenovy –, ale nikdo z nich se v Blue Jay už léta neukázal. Olsenovi byli osmdesátníci a žili v komunitě důchodců v Palos Verdes. A když před pěti lety zemřel na infarkt ten náfuka Kevin McDermott, jeho vdova sem taky přestala jezdit. Kdo tam teda co seká? A kde?

Jax zakňučel a Wolf se dotkl temene jeho hlavy. „Půjdeme to omrknout?“ zeptal se.

Pes ho štouchl do ruky.

Wolf se vrátil dovnitř, a než se vydal zpátky ven, obul si vysoké boty a z věšáku u dveří sundal zimní bundu. Mezi stromy se znovu ozval zvuk sekání. Wolf se vydal po odhrnuté cestičce a došel na vrchol svého pozemku. Odtamtud viděl, že v jedné z místností v patře chaty McDermottových se svítí. Takže tam někdo je.

Svah mezi jeho domem a McDermottovými byl poměrně strmý a hustě zalesněný. Wolf tam už několik let každý podzim dosazoval

cedry a dříný, protože chtěl mít víc soukromí, aby si mohl užívat své samoty.

Jax vyrazil po svahu dolů a běžel napřed. Wolf ho následoval, jeho boty křupaly ve sněhu. Bylo chladné, jasné ráno. Na modré obloze krásně svítilo slunce a jeho dlouhé zlaté paprsky se prodíraly skrz vysoké stromy. Několik dní, možná týdnů, už nesněžilo, ale takhle vysoko v horách a ve stínu vzrostlých stromů se ta bílá potvora udrží.

Wolf zaslechl výkřik, a tak zrychlil krok. Když vyběhl na volné prostranství, jeho Jax tam nehybně stál a upřeně pozoroval Andi McDermottovou. Wolf luskl prsty a Jax se posadil. Zlatý pohled německého ovčáka však zůstal upřený do sousedčiny tváře.

Wolf se mu ani nedivil. Andi McDermottová měla totiž moc hezkou tvář.

Prudce zvedla hlavu. Dlouhé tmavé kadeře jí sklouzly po ramenou a její velké hnědé oči se setkaly s jeho. „Koukám, že Axel pořád terorizuje sousedy,“ poznamenala napjatě a v očích jí bojovně zaplálo.

Wolfův pes Axel byl zdrojem stížností, které kdysi vedly až k soudnímu sporu. „Axel pošel,“ informoval ji Wolf bez obalu. „Tohle je Jax. Je mu teprve osmnáct měsíců. V podstatě štěně.“

Podívala se na černého psa se žlutými odznaky a pak – s nevěřicím výrazem – zpátky na Wolfa. „Štěně?“

„Je to velký ovčák,“ souhlasil Wolf. Znovu luskl prsty a Jax se zvedl a postavil se mu k noze.

„Neměl by tu běhat bez vodítka,“ řekla a přehodila si sekerku z jedné ruky do druhé. Rukavice jí ležely u nohou a ruce měla zarudlé zimou.

„Běhá na mém pozemku,“ namítl Wolf. „A vy taky,“ dodal a podíval se za ni na strom, s nímž očividně svedla krutý boj. „Co tu vlastně děláte?“

Vystrčila bradu a povzneseně nakrčila obočí. „Kácím vánoční stromek.“

Taky povytáhl jedno obočí. „Vy nemáte svůj vlastní? Proto kácíte můj?“

„Váš? Jak to myslíte?“

Ukázal na kolík s růžovou páskou v jednom rohu pozemku a pak na další na druhé straně. „Tam je váš pozemek, jižně od těch kolíků. Všechno na sever, včetně místa, kde teď stojíme, je moje.“

„Nevím, kde se ty tyče vzaly, ale určitě stojí špatně. Tohle je pozemek McDermottů. Odjakživa jsme ho užívali my. Támhle měl Luke domek na stromě. Tady si vždycky hrál.“

„Jasně, na *mém* pozemku. Nikdy jsem to s vaším manželem neřešil, protože mi to v porovnání s našimi dalšími spory připadalo jako prkotina, ale po jeho smrti jsem zaplatil geodeta a nechal vytyčit hranice. Pro případ, že byste se rozhodla svou nemovitost prodat.“

„Prodat? Proč bych ji podle vás měla prodávat? Tahle nemovitost patřila McDermottovým po celé generace. *Generace*,“ zopakovala. „Zatímco vy jste tu chatrč koupil sotva před pár –“

„Před deseti,“ opravil ji. „Bydlím tu už deset roků a chtěl jsem, aby bylo jasno v tom, kde jsou hranice našich pozemků.“ Wolf znovu ukázal ke kolíkům. „Tohle všechno je moje. A tamto,“ řekl a ukázal na úzký pás půdy za nimi, „je vaše, plus celý pozemek před vaší chatou.“

„Proč se o tom dozvídám až teď?“

„Nebyla jste tu celý věky,“ shrnul Wolf a pohladil Jaxe po hlavě. „Ale teď, když jste přijela, můžete si to vyznačení prohlídnout a dát to vědět zbytku vaší rodiny. Tohle je moje a tamto vaše.“

„A tenhle strom?“ zapochybovala Andi a na tvářích se jí objevily dvě barevné skvrny, které ostře kontrastovaly s její bledou pletí.

„Můj,“ objasnil.

„Aha, ale co s tím uděláme? Mám ho tu nechat? Nebo si ho mám vzít?“

„Můžete ho ode mě koupit.“

Naprázdnou polkla. „Za kolik?“

„Za dvě stě babek.“

„Cože?“

„Tohle není žádný nálet, co by tu sám od sebe vyrostl. Každý z těch stromů, co tady vidíte, jsem v posledních letech osobně vysadil. Přišly ve stolitrových kontejnerech, jenom těch pět na tomhle místě stálo přes dvanáct set dolarů.“

„Vy si ze mě utahujete.“

„Chcete vidět účtenku?“

„Ano. Ne.“ Andi McDermottová zvedla ruku a dotkla se červeného šrámu na bradě. Musela se tam škrábnout nebo pořezat. Odvrátila pohled od Wolfa a zadívala se na hustý háj a zasněžený svah. „Už je tady dost stromů. Proč sázet další?“

„Kvůli soukromí. Nechci, aby ode mě bylo vidět na vaši chatu.“

Střelila po něm pohledem, ale pak se podívala jinam. „Kdybych to věděla, nikdy bych si žádný z vašich stromů nevyhlédla.“

Nic na to neřekl.

„Ani bych nevstoupila na váš pozemek,“ dodala odhodlaně. „Měl jste mi napsat nebo zavolat a říct mi o tom novém geodetickém zaměření. Klidně jste mi mohl vzkázat, že mám zlikvidovat ten domek na stromě. A už vůbec nechápu, proč jste mě neinformoval o nových hranicích našich pozemků.“

„O nic nejde.“

„Ale ano. Právě jsem pokácela jeden z vašich stromů a utratila peníze, které jsem neměla v úmyslu utrácet...“ odmlčela se a semkla rty. „Berete šeky? Tolik peněz u sebe zrovna nemám.“

„Můžete mi zaplatit, než odjedete.“

„Děkuji,“ řekla odměřeně.

Wolf natáhl ruku pro sekyrku. Andi se nechápavě zamračila. „Já to dodělám,“ řekl, „když už jsem tady.“

Beze slova mu ji podala. Wolfovi stačila dvě máchnutí a strom padl. Několika dalšími záseky očistil základnu, srovnal ji a odstranil věnec spodních větví, aby Andi dostala kmínek do stojanu.

Vrátil jí sekyrku, zvedl strom a s lehkostí si ho hodil na rameno. „Vedte mě.“

„Jak to, že to ve vašem podání vypadalo tak jednoduše?“ zamumlala Andi, sebrala rukavice ze země a dala se do chůze. „Já tady blbnu už celou věčnost.“

„Nejjednodušší by bylo, kdybyste koupila stromek už ve stojanu,“ podotknul a následoval ji. „Na parkovištích je jich plno.“

„Myslela jsem, že to bude větší zábava. Něco jako *Malý dům ve Velkém lese*.“

Zněla trochu opuštěně a ve své nadýchané bílé bundě, zpod které jí koukal cíp červené flanelky, vypadala trochu jako marshmallow. „Příště použijte sekeru,“ navrhl. „Je větší. I ruční pila by byla lepší.“

„A tohle není sekera?“ podivila se.

„To je sekyrka. Sekera je větší. Obvykle na ni potřebujete obě ruce.“

„Tady už moc náradí nezbylo. Aspoň po tom, co spadla ta kůlna.“

„Znovu jste ji nepostavila,“ zkonstatoval.

„Jaký by to mělo smysl? Sloužila hlavně jako úložný prostor na letní měsíce a v poslední době sem stejně nikdo nejezdí.“

Ale teď jste tady, pomyslel si, když stoupal po schodech na verandu, aby opřel stromek o stěnu chaty.

„Děkuju vám za pomoc,“ řekla Andi, postavila se k němu čelem a z úst jí vyšel obláček páry. Podívala se na stromek a pak natáhla ruku, aby se dotkla jedné z jeho pružných větviček.

Z tohoto úhlu vypadal velký. Nejméně dva a půl metru. „Nechcete, abych vám ho pomohl dostat do stojanu?“

„To je v pořádku. Zvládnu to.“

„Kdyby vám to nešlo...“ nedokončil myšlenku.

Udělal to za něj: „... tak vím, kde vás najdu. Ale nebojte, nebudu vás otravovat.“

Protože nebyli přátelé a její manžel ho nenáviděl. Wolf se tomu téměř zasmál. Bylo načase, aby odešel, ale ještě předtím musel něco

říct. Zaváhal. „Jestli jsem to doteď neřekl, to s vaším mužským mě mrzí.“

„Po jeho smrti jste mi poslal kondolenci.“

„Vážně?“

Přikývla. „Bylo to od vás milé, vzhledem k tomu... poštechování.“

Musel obdivovat způsob, jakým glosovala pět let trvající spor. „Určitě jste to neměla jednoduchý.“

„To ne,“ souhlasila. „Ale aspoň jsem se postavila na vlastní nohy a to mi prospělo. Nikdy předtím jsem se o sebe nemusela starat sama,“ přiznala. A pak, jako by toho řekla příliš mnoho, natáhla se pro stromek. „Slibuju, že vám ty peníze přinesu, než odjedu.“

„Nechte to bejt.“

„Tak to ne. Nechci vám nic dlužit. Bude to lepší.“

„Jak myslíte. Veselý Vánoce, paní McDermottová.“

Do tváří se jí nahrnula horkost. Prudce se po něm ohlédla a její oči, ty hnědé se zlatými skvrnkami, se upřely do jeho. Než odvrátila pohled, trochu vystrčila bradu. „Veselé Vánoce.“

Wolf se s Jaxem vydal po schodech dolů, přešel po její příjezdové cestě a vyrazil po silnici k té své.

Ještě nikdy neviděl Andi McDermottovou v džínách. Ani v turistických botách. Nebo v nadýchané bundě s čouhající flanelovou košilí.

Nikdy ji neviděl s rozpuštěnými vlasy nebo bez perel, protože Andi McDermottová vždycky nosila perly – perly ke svetříkům, perly k halenkám šitým na míru, perly k dokonale nalíčenému obličejí. Dokonce i na horách. Oblékala se jako kamarádky jeho matky v New Orleansu. Uhlazeně. Sofistikovaně. Nepřístupně.

Jenže jemu se líbily ženy, které byly přístupné. Ženy, které milovaly sex. Silně pochyboval, že spořádaná paní McDermottová miluje sex, natožpak aby se u něj trochu odvázála. Byl toho názoru, že se v ložnici McDermottových provozoval nudný koitus, a pokud chtěl Kevin něco míň sterilního, šel jinam.

Ačkoli byla Andi McDermottová krásná, jako vdaná žena ho nelákala. Ale ovdovělá Andi, která se snažila pokácet jeden z jeho stromů, si získala jeho pozornost.

Nešlo jen o dříný a flanelovou košili. Nešlo jen o její tmavé vlasy, které jí v dlouhých kadeřích spadaly na záda. Byly to emoce v jejích očích, ruměncem způsobený námahou, útlý obličej, semknutí jejích plných rtů. Měla ta nejúžasnější ústa. Ústa jako stvořená pro líbání. Což se dalo říct i o dalších částech jejího těla.

Když mluvila, nedokázal pořádně vnímat, co říká. Soustředil se jenom na její rty a zlaté skvrnky v očích.

Představoval si svoje ruce na jejím pase a jak je spouští dolů, aby ji chytil za zadek. Byla by teplá a měkká. Už měsíce neměl ženskou, protože byl příliš zaneprázdňený uzávěrkami projektů, ale teď najednou pocítil bolestnou touhu.

Potřebu.

Jenže nebyli přátelé. Dokonce ani známí ze sousedství. Když Kevin umřel, zrovna se spolu soudili. Wolf tehdy dostal záchvat smíchu, když si přečetl, že ho Kevin McDermott žaluje pro urážku na cti, ale náklady na advokáta, který ho měl v soudním sporu zastupovat, už tak moc k smíchu nebyly.

Andi stáhla žalobu tři měsíce po manželově pohřbu.

Wolfovi přišel poštou dopis od právníka, v němž mu bylo oznámeno, že je konec; jen tak. Paní McDermottová dokonce zaplatila soudní výlohy za jeho advokáta a po dvou letech hořkosti si mohli všichni vydechnout a nechat minulost minulostí.

Měl jí dnes poděkovat za to, že tu žalobu stáhla. Měl jí k tomu něco říct, jenže ona ho zaskočila, když se tou směšně malou sekerkou snažila pokácet jeden z jeho stromů.

U dveří si odupal sníh z bot a hned za nimi si je zul. Jakmile zavřel za Jaxem, pověsil si kabát, pošoupl boty, aby byly úhledně srovnané, a nalil si čerstvou kávu. Pak se vrátil k rýsovacímu prknu, rovnou sáhl

po tužce a zadíval se na výkresy. Byl pozadu s termíny, protože přijal příliš mnoho zakázek. Jenže když člověk pracuje sám na sebe, nerad odmítá práci.

Minuty ubíhaly, káva stýdla a Wolf přesto moc nepokročil. Práce na přístavbě, kterou se právě zabýval, se mu líbila. Ponořil se do ní. Historické domy byly jeho specialitou, jenže on pořád myslel na Andi McDermottovou, jak táhne ten strom dovnitř do své chaty a sama ho staví do stojanu. Nebude to pro ni žádná hračka.

Ale o pomoc ho nepožádala.

Dala mu jasně najevo, že to zvládne.

A upřímně řečeno, stavění jejího vánočního stromku bylo to poslední, co chtěl dělat. V její blízkosti chtěl postavit něco úplně jiného.

ANDI SLEDOVALA, JAK WOLF A JEHO PES ODCHÁZEJÍ.

Neviděla ho už roky a úplně zapomněla, že není pouze vysoký, ale taky mohutný. Obrovský. Pořád působil jako hora svalů a ty svaly ve spojení s širokými rameny a dlouhýma nohama z něj dělaly neuvěřitelně impozantního muže. Bez bot měřil nejspíš něco přes metr devadesát. V pohorkách byl ještě o pár centimetrů vyšší. Tyčil se nad ní, nepříliš civilizovaný horal s hustými prošedivělými vlasy a stejně prokvetlým plnovousem.

Zapomněla i na další věci.

Na jeho výrazné lícní kosti, klenuté čelo, plné rty a světle šedé oči, které připomínaly horskou mlhu. Měl úžasně rovné, bílé zuby, které ovšem ukazoval zřídka, protože neměl ve zvyku se usmívat ani moc mluvit.

Dnes na ni ovšem promluvil.

Vidět ho takhle zblízka bylo znepokojivé. Jeho pes – i když nový – ji stále děsil. Žádný pes by se na vás neměl řítit z kopce jako lavina. Žádný pes by na vás neměl zírat, jako by vás chtěl sežrat.

Už před lety Andi zaslechla, že Wolf býval v armádě a účastnil se spousty nebezpečných tajných operací. Vždycky se o něm chtěla dovědět víc, ale Kevinovi se její otázky nelíbily – netěšilo ho, že se jeho žena vyptává na někoho, kdo je úplně jiný než on sám.

Kevin Wolfa *nenáviděl*. Všechno na Wolfovi – jeho chování, jeho motorky, jeho vousy, jeho tetování – ho rozčilovalo. Andi si nikdy nemyslela, že Wolf je tak špatný, jak ho Kevin líčil, ale manželství je o loajalitě a tím pádem byly hranice jasně vymezené. Věděla, že musí stát za Kevinem. Jiná možnost nebyla.

Andi se zhluboka nadechla, zvedla stromek a napůl ho vnesla, napůl vtáhla vchodovými dveřmi dovnitř a pak dál do obývacího pokoje. Strom byl vysoký, ale zároveň štíhlý, takže jej po chvíli zápolení a utahování šroubů upevnila do stojanu. Nehodlala žádat o pomoc, a už vůbec ne Wolfa.

Zabralo to dobrých deset minut, ale Andi nakonec stromek vztyčila do vzpřímené polohy a zajistila ho ve starém kovovém stojanu. Rychle na něj navěšela světelné řetězy a zapojila je. Bílá světla zazářila mezi svěžími zelenými větvemi.

Trochu jí to zvedlo náladu a její pošramocené ego pookřálo. Dokázala to sama.

Všechno se najednou zdálo hezčí.